

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 964/2020
24.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Драгомира Милојевића, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јова Кртинића, поднетом против правоснажних пресуда Основног суда у Бору К бр. 22/2020 од 26.05.2020. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 106/20 од 30.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.09.2020. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правоснажних пресуда Основног суда у Бору К бр. 22/2020 од 26.05.2020. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 106/20 од 30.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору К бр. 22/2020 од 26.05.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које му је изречена судска опомена.

На основу члана 258. став 4. ЗКП приватни тужилац ББ упућен је да имовинско-правни захтев оствари у посебном парничном поступку, а на основу члана 261, 262. и 264. ЗКП обавезан је окривљени АА да плати паушал у износу од 5.000,00 динара, као и да приватном тужиоцу ББ накнади трошкове кривичног поступка у укупном износу од 44.480,00 динара све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 106/20 од 30.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА па је пресуда Основног суда у Бору К бр. 22/2020 од 26.05.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Јово Кртинић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде

преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе, јер дело за које је осуђен није кривично дело и обавезе приватног тужиоца да окривљеном надокнади трошкове поступка.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношења одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да чињенични опис кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим не садржи опис свести о забрањености његовог дела тј. не садржи елеменат кривице, као ни приватна тужба приватног тужиоца поднета преко пуномоћника. Обзиром да у опису кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим не постоје сви субјективни елементи тог кривичног дела, побијане пресуде донете су уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 170. став 1. ЗКП прописано је да ко увреди другог казниће се новчаном казном од 20 до 100 дневних износа или новчаном казном од 40.000 до 200.000 динара.

Из изреке првостепене пресуде којом је окривљени АА оглашен кривим произилази да је у време и на месту ближе описаном у изреци те пресуде, у урачунљивом стању, свестан своје радње и последице коју иста може произвести увредио приватног тужиоца ББ на тај начин што је у разговору са привременим управником стамбене зграде ВВ овоме рекао за приватног тужиоца: „Да му кажеш да ми се више не обраћа и да ме не узнемирава, у уста ћу да га ... мртва“.

По налажењу Врховног касационог суда из чињеничног описа радње извршења кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ за које је АА побијаним пресудама оглашен кривим, произилазе сви субјективни и објективни елементи тог кривичног дела, јер иако свест о забрањености дела није изричито наведена она недвосмислено произилази из чињеничног описа, садржаног у изреци првостепене пресуде. Наиме, увредљиве речи-псовка која је од стране окривљеног упућена приватном тужиоцу, који је критичном приликом био у урачунљивом стању свестан своје радње и последице коју иста може произвести, подразумева да је поручујући такву псовску приватном тужиоцу, окривљени критичном приликом био свестан забрањености онога што је изговорио тј. да је имао свест о забрањености свога дела.

Из наведеног разлога Врховни касациони суд налази да у конкретном случају побијане пресуде нису обухваћене повредом закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић